

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem v právní věci

žalobkyně: **N. I.**, narozená X, státní příslušnice U,
bytem O, M, Z o, U,
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2018, č. j. CPR-30218-5/ČJ-2017-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 18. 6. 2018 žalobkyně napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Příbram (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 9. 2017, č. j. KRPS-185585-54/ČJ-2016-010024. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou jí nelze umožnit vstup

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána v době od 19. 5. do 26. 5. 2016, neboť vykonávala bez povolení k zaměstnání pracovní činnost spočívající v balení baget v areálu společnosti C, spol. s r.o. (dále jen „C“), což bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobkyně byla držitelkou polského pracovního dlouhodobého víza typu D s platností od 10. 5. 2016 do 1. 12. 2016 s délkou pobytu 180 dnů. Žalobkyně konala práci ve společnosti C. Uvedla, že do České republiky přicestovala přímo z U dne 17. 5. 2016, a to za účelem zaměstnání v Ž. Žádnou pracovní smlouvu se společnostmi C, H. M. M. A., s.r.o. (dále jen „H.H.M. A.“) ani P sp. z.o.o. (dále jen „P“) neuzavřela. Dokonce uvedla, že o společnosti P sp. z.o.o. nikdy neslyšela. Smlouvu o provedení práce se společností Portofino ze dne 24. 5. 2016 ani dodatek k této smlouvě nikdy neviděla ani nepodepsala. Na pracovišti vykonávala činnost od 19. 5. 2016, měla příslibenou odměnu ve výši 60 Kč za hodinu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že pracovní smlouva, která mu byla předložena, byla uzavřena až poté, co žalobkyně začala pracovat. Podle pracovního příkazu byla na služební cestu vyslána společností P ke společnosti H.M.M. A.
3. až dne 25. 5. 2016. Dle žalované vykonávala práci bez povolení k zaměstnání vydaného českými orgány. Na žalobkyni nedopadá výjimka upravená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť ta se týká pouze dočasného vyslání za účelem plnění zakázky nebo na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za předpokladu, že vyslaný pracovník provozuje svou hlavní činnost v členském státě, kde má zaměstnavatel sídlo. Žalobkyně nevykonávala u polského zaměstnavatele P žádnou činnost. Do České republiky přicestovala přímo z U za účelem zaměstnání. Ke smlouvě uvedla, že ji nepodepsala, polského zaměstnavatele nezná. Pracovní činnost vykonávala již od 19. 5. 2016, přestože smlouva měla být uzavřena až 24. 5. 2016. Smlouva byla uzavřena pouze s cílem legalizovat pracovní činnost žalobkyně. Nejednalo se o poskytnutí služby polským zaměstnavatelem příjemci na území České republiky. Toto jednání představuje obcházení zákona, kdy došlo ke zneužití § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti tím, že formálně vytvořenými smluvními dokumenty bylo předstíráno poskytování služby podnikatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, ačkoliv ve skutečnosti šlo o poskytnutí pracovní síly. Žalobkyně nebyla oprávněna vykonávat v České republice pracovní činnost na základě víza vydaného Polskou republikou. Žalobkyně tedy výkonem práce na území České republiky bez povolení k zaměstnání naplnila § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Délku zákazu vstupu na území Evropské unie v trvání šesti měsíců shledala žalovaná přiměřenou, neboť byla uložena na dolní hranici zákonného rozpětí, což odpovídá stávající praxi a okolnostem případu. Vyhoštěním rovněž nebylo zasaženo do práva na soukromí a rodinný život žalobkyně. Nepřiměřenou není ani lhůta k vycestování v délce patnácti dnů, neboť nebylo zjištěno, že by zde žalobkyně měla jakékoliv vazby, které by jí ve vycestování bránily. Neuvedla žádné skutečnosti, které by jí bránily obstatat potřebné záležitosti.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobkyně předně namítla, že správní orgány porušily § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

podklady pro své rozhodnutí, neboť opomněly zjišťovat i skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobkyně.

5. Dle druhé námitky není správný závěr žalované, že žalobkyně na území České republiky pracovala bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měla vyřízené veškeré potřebné doklady, na území České republiky byla vyslána svým polským zaměstnavatelem a pracovala zde, byť u jiné společnosti, stále pro svého polského zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu. Žalobkyně zdůraznila, že měla platné pobytové oprávnění na území Polska, které jí umožňovalo též výkon zaměstnání. Byla povinna vykonávat práci dle pokynů svého polského zaměstnavatele. Ten v souladu s evropskou legislativou získává zakázky v rámci své podnikatelské činnosti na území celé Evropské unie a plní je prostřednictvím svých zaměstnanců v pracovním poměru. Žalobkyně byla zaměstnavatelem vyslána na území České republiky k poskytnutí služby (realizaci zakázky získané polským zaměstnavatelem), tedy nepotřebovala k výkonu zaměstnání povolení vydané orgány České republiky, což odpovídá principu volného pohybu služeb. Vyslání žalobkyně mimo území Polska bylo českým orgánům oznámeno. Žalobkyně poukázala na to, že je prostou dělnicí neznalou práva, nevybírala si, kde bude působit. Zaměstnavatel jí přidělil pracovní úkol a ona byla povinna jej splnit. Žalobkyně tedy žádnou povinnost neporušila, jen pracovala dle pokynů svého zaměstnavatele.
6. Žalobkyně dále namítla, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou zcela nepřiměřené okolnostem případu a odporují základním zásadám činnosti správních orgánů (zásada proporcionality a zásada právní jistoty). Žalobkyně totiž neměla žádnou možnost situaci ovlivnit, neměla ani ponětí o tom, že se jedná o nezákonnou situaci. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení, měl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit žalobkyni dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění bude žalobkyni do budoucna působit potíže. Má platné pobytové oprávnění pro území Polska, v případě umožnění dobrovolného opuštění území České republiky by tam mohla dále pobývat a konzumovat vydané povolení k pobytu. Za současné situace však s ohledem na uložené správní vyhoštění a jeho rozsah přijde i o možnost pobytu na území Polska. Je bez významu, že v současné době již toto povolení nevlastní, neboť správní vyhoštění jí znemožňuje obstarat si v budoucnu povolení k pobytu. Žalobkyně se dále domnívá, že objasnění vztahů mezi jejím polským zaměstnavatelem a dalšími subjekty v obchodním řetězci a nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by mohlo výrazně přispět k osvětlení podstatných skutečností, o kterých správní orgán pouze spekuluje, že se jedná o jakési řetězení vztahů k obcházení zákona. Měly být proto vyslechnuty oprávněné osoby ze subjektů zainteresovaných na poskytnutí služby, a to za účelem zjištění informací o výkonu činnosti žalobkyně.
7. Dále žalobkyně namítá, že neměla možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Žalovaná neváže zákonné podmínky k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Přiměřenost rozhodnutí není možné stavět na skutečnosti, že žalobkyně má v zemi původu zázemí a má se kam vrátit. Napadené rozhodnutí v podstatě přiměřenost zásahu nehodnotí vůbec. Není nijak hodnocena skutečnost, že žalobkyně má povolení legální pobyt na území Polska.
8. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně i v tom, že žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

neposoudila, zda jí v případě návratu do státu, jehož je občanem, nehrozí nebezpečí vážné újmy. Ve spise nejsou založeny žádné podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny. Žalobkyně má přitom zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.

9. V neposlední řadě je napadené rozhodnutí dle žalobkyně nepřezkoumatelné z důvodu absence zdůvodnění délky správního vyhoštění. Správní vyhoštění ve výměře jednoho roku není odůvodněno. V obdobných případech se obvykle ukládá vyhoštění na dobu šesti měsíců, odklon od této ustálené správní praxe však nebyl odůvodněn. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat sdělení, že bylo uloženo v dolní sazbě. Je třeba vzít v úvahu, že se jedná jen o pár dní údajné nelegální práce, žalobkyně je trestněprávně zachovalá, bez jediného přestupku.
10. Závěrem pak namítla nepřiměřenou délku trvání řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně vycestovala po účastnickém výslechu a nezdržuje se v České republice po celou dobu správního řízení. Skutečnost, že již od vycestování uplynuly dva roky, by tedy měla být zohledněna v rozhodnutích správních orgánů, které mohly pouze konstatovat porušení právních předpisů bez uložení správního vyhoštění.
11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Pokud jde o námitku týkající se délky řízení o správním vyhoštění, uvedla, že zákon o pobytu cizinců nestanoví lhůtu, do kdy by bylo možné správní vyhoštění uložit. Správní orgány dostaly povinnosti vyřídit věc bez zbytečných průtahů.

Ústní jednání

12. Žalovaná se z jednání konaného dne 15. 8. 2018 omluvila, přičemž nenavrhl jeho odročení. Soud proto jednal v její nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Žalobkyně setrvala na svém stanovisku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vady, k nimž by měl soud přihlížet i bez námítky uplatněné žalobkyní (§ 46 odst. 1 s. ř. s.), soud nezjistil.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 5. 2016 byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie České republiky během výkonu práce v areálu společnosti C. v Ž.. V době kontroly vykonávala pracovní činnost při balení baget. Při kontrole předložila cestovní doklad, v němž měla vyznačeno vízum typu D, Multi 180, vydané Polskou republikou na dobu od 27. 4. 2016 do 18. 11. 2016. V cestovním dokladu je pomocí razítka vyznačen příjezd do schengenského prostoru dne 17. 5. 2016 přes hraniční přechod V. N., S.. Žalobkyně nepředložila povolení k zaměstnání.
15. Na základě uvedeného bylo s žalobkyní ještě týž den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

výslechu žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala dne 17. 5. 2016 přímo z Ukrajiny na základě polského víza, v Polsku však nebyla. Přicestovala autobusem, který jí odvezl přímo do Ž., kde se ubytovala. Práci jí na U zařizoval její známý V., který vyřídil vše potřebné. Druhý den si ve firmě v Ž. vyřídila práci. Na personálním oddělení si od ní vzali pas, ukázali jí provoz a její pracoviště. Se společností Crocodile neuzavřela smlouvu. Společnosti P. ani H.M.M. Agentura nezná a neuzavřela s nimi smlouvu. Smlouvu o provedení práce ze dne 24. 5. 2016 a dodatek k ní ze dne 25. 5. 2016 nikdy neviděla a nepodepsala je. Ve firmě pracovala jako obsluha při balení baget. Nemá povolení k zaměstnání. Ve firmě pracovala od 19. 5. do 26. 5. 2016. Pracovala na dvanáctihodinové směny. Chtěla pracovat ještě asi dva nebo tři týdny. Bylo jí řečeno, že firma platí asi 60 Kč za hodinu, přesnou částku jí ale nikdo neřekl. Dostala jen zálohu 500 Kč na jídlo od kolegyně S. Pracovní oděv jí dal někdo z firmy. Do Polska nikdy nechtěla jet. Domnívala se, že jí k práci v České republice stačí Polské vízum. Dále uvedla, že v České republice nemá žádné vazby, chtěla zde jen vydělat peníze, aby doma vyžila, protože jí na živobytí nestačí důchod. V České republice nikoho nemá. Doma na Ukrajině má rodinný dům a rodinu – manžela a dvě dcery. Vyloučila, že by jí v případě návratu hrozilo nějaké nebezpečí.

16. V průběhu řízení byly předloženy listiny týkající se pracovní činnosti žalobkyně pro polského zaměstnavatele P.. Žalobkyně a P. měli uzavřít smlouvu o provedení práce datovanou dne 24. 5. 2016, v níž je u žalobkyně uvedena adresa bydliště K., J. 722. Jako druh práce bylo sjednáno samostatné provádění manuální práce ve výrobě na objektech firmy, a to na území Polska s tím, že se povoluje provádění prací za hranicemi státu. Smlouva byla uzavřena na dobu od 25. 5. 2016 do 25. 5. 2018 a mzda byla sjednána ve výši 1 700 zł měsíčně. Dne 25. 5. 2016 měla žalobkyně uzavřít s polským zaměstnavatelem dodatek ke smlouvě o provedení práce, jímž se mění smlouva tak, že žalobkyně byla vyslána na služební cestu do České republiky na pracoviště společnosti H. M. M. A. za účelem provedení manuální práce ve výrobě.
17. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce České republiky s dotazem, zda bylo žalobkyni vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobkyně povolením k zaměstnání nedisponovala. Společností H. M. M. A. byla přihlášena na informační kartě – vyslání k plnění úkolů v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU, žalobkyně byl vyslána k výkonu práce v Kolíně od 26. 5. 2016, a to v profesi uklízeči a pomocníci. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování žalobkyně je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně, konkrétně v Z., je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje její bezpečný návrat.
18. Ze sdělení Společného centra policejní a celní spolupráce v Kudowie Zdroju ze dne 13. 7. 2016 plyne, že žalobkyně obdržela polské vízum s kódem D 05 Mult. označujícím vykonávání práce pro cizince v období nepřekračujícím 6 měsíců v průběhu následujících 12 měsíců na základě osvědčení o pověření k výkonu práce. Osvědčení vystavil I. L. na výkon práce v Polsku. Dále bylo potvrzeno Informací polských orgánů, že předmětem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

činnosti polského zaměstnavatele P. je činnost související s vyhledáváním pracovních míst a vyhledávání zaměstnanců.

19. Dne 28. 4. 2017 byl proveden výslech paní M. F., jednatelky společnosti H.M.M. A.. Ta uvedla, že tato společnost působila pouze při zprostředkování, zaměstnanci byly z polské firmy P. H.M.M. Agentura a P. mají uzavřenou smlouvu o dílo nebo smluvní příkaz. Uvedla, že zná žalobkyni, pracovala v C.. Nevěděla však, kdy a kde podepsala smlouvu o provedení práce se společností P.. Smlouvu si vyzvedla na personálním oddělení C., neví však kdo a kdy ji tam dal. Žalobkyně byla vyslána k ní do firmy H.M.M. Agentura, která ji na základě smluvního příkazu, co má s P., vyslala dále, kam potřebovala.
20. Dne 31. 5. 2016 došlo správnímu orgánu I. stupně oznámení o tom, že žalobkyně je zastoupena advokátem. Dne 4. 8. 2017 byl zástupce žalobkyně vyrozuměn správním orgánem I. stupně o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Žalobkyně byla poučena o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě 15 dnů. Zástupce žalobkyně tohoto práva nevyužil.
21. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 25. 9. 2017, č. j. KRPS-185585-54/ČJ-2016-010024, uložil žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce šesti měsíců. Současně stanovil dobu k vycestování do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně v době od 19. 5. 2016 do 26. 5. 2016 pracovala ve společnosti C. bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu pracovní činnosti. Polské dlouhodobé vízum typu D 05 ani smluvní dokumenty jí neopravňují k výkonu zaměstnání v České republice. Nepředložila povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu ani modrou kartu. Nedopadá na ni ani výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se nejednalo o vyslání zaměstnance od zaměstnavatele trvale usazeného v jiném členském státě. Žalobkyně vykonávala pracovní činnost pro společnost C., nikoliv pro polského zaměstnavatele P., který činnost žalobkyně neřídil, nekontroloval a žalobkyně nejednala pod jeho vedením a na jeho odpovědnost. V Polsku žádnou pracovní činnost nevykonávala a nikdy tam nebyla. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť práci v České republice vykonávala pouze krátce, nemá zde žádné vazby, příbuzné ani závazky či pohledávky. Doba, po kterou nelze žalobkyni povolit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na spodní hranici rozmezí, přičemž byla zohledněna povaha protizákonného jednání a skutečnost, že žalobkyně spolupracovala ve správním řízení.
22. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnila obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznesla.
23. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ministerstva vnitra ze dne 30. 7. 2017. Ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 13. 3. 2018 potvrdil. Ztotožnil se se závěrem, že se žalobkyně může bezpečně vrátit do země původu a pobývat v ní, neboť bydlí v Zakarpatské oblasti, kterou lze považovat za bezpečnou.
24. Zástupce žalobkyně byl dne 16. 4. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

tohoto práva nevyužila.

25. Žalovaná vydala dne 6. 6. 2018 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, (...) až na 5 let, (...) je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.

27. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“ Podle odst. 2 „Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“

28. K první žalobní námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná ve svém rozhodnutí vycházela z podkladů, které jsou součástí správního spisu, kterými jsou zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, protokol o výsledku svědkyně, smlouva o provedení práce mezi žalobkyní a polským zaměstnavatelem P., dodatek k této smlouvě, informace získané součinností s polskými orgány, kopie osobních dokladů žalobkyně, informace Úřadu práce, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Dle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí s tvrzením, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobkyně v této námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, ve své námitce setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby na místo žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal by se advokátem jedné ze stran sporu.

29. Správní orgány provedly dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu byla vyslechnuta žalobkyně, dále jednatelka H.M.M. A., a byly provedeny důkazy všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobkyně na území

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

České republiky (razítko v cestovním pasu). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní ve výrobních prostorech společnosti C.. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobkyně žádný konkrétní důkazní návrh nevznesla. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobkyně, která jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost uvedenou žalobkyní. Žalobkyně ostatně ani v žalobě nezmínila žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.

30. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením, že žalobkyně neměla možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohla žalobkyně vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočnicka učinila, a dále kdykoliv poté. Žalobkyně je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupena advokátem. Správní orgány obou stupňů mu vždy před vydáním rozhodnutí umožnily vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobkyně toho však nevyužila ani neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomenuly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Žalobkyniny výtky jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu, jestliže celá její rodina žije na Ukrajině a žalobkyně sama uvedla, že zde byla pouze za účelem výdělků a chce se vrátit zpět. Na území České republiky nežije žádný její příbuzný nebo jiná osoba blízká. Lze rovněž souhlasit s tím, že žalobkyně vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie ani nemohla stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby, což sama ani zmínkou nenaznačila. Po dobu pobytu na území České republiky, byla pouze v závodě C., kde pracovala na 12 hodinové směny, nebo se zdržovala na ubytovně, kde přespávala. Tento žalobní bod tedy není důvodný.
31. K námitce napadající správnost právního závěru žalované, že žalobkyně na území České republiky pracovala bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měla platně uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem P. a v České republice legálně pracovala jako jeho zaměstnanec na základě smlouvy, uvádí soud následující.
32. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky v Ž. v závodě společnosti C., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Pracovní činnost spočívala v balení baget. Žalobkyně vykonávala práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době (dvanáctihodinové směny). Práci jí přidělovali a kontrolovali zaměstnanci společnosti C., která jí přidělila rovněž pracovní oděv. Žalobkyně nepopírá, že v provozovně společnosti C. vykonávala závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konala pro svého polského zaměstnavatele, s nímž měla údajně uzavřenou pracovní smlouvu a který ji vyslal k výkonu práce do České republiky.

33. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně nebyla, což bylo prověřeno dotazem na Úřad práce České republiky a ostatně to potvrdila i žalobkyně.
34. Soud se tedy dále zabýval otázkou, k níž směřuje podstatná část žalobní argumentace, a sice zda výkon zaměstnání žalobkyní na území České republiky byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
35. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31.
36. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury

Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podříditi takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

37. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
38. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly (společnost C.). Tento závěr soud opírá o skutečnost, že hlavním předmětem podnikání polského zaměstnavatele je činnost spočívající ve vyhledávání pracovních míst a získávání pracovníků, jak plyne z informací opatřených ve spolupráci s polskými orgány, jde tedy o agenturu práce. Ve výrobním závodě společnosti C. vykonávala žalobkyně shodnou práci jako kmenoví zaměstnanci této společnosti pod jejím vedením a kontrolou. Z výpovědi žalobkyně pak vyplynulo, že v průběhu výkonu práce u společnosti C. nebyla řízena ani kontrolována ze strany polského zaměstnavatele. Společnost P. vůbec neznala a sama uvedla, že s ní ani nepodepsala žádnou smlouvu o provedení práce. Nelze tedy dovodit, že by v průběhu výkonu práce u společnosti C. existoval pracovněprávní vztah mezi žalobkyní a jejím polským zaměstnavatelem, tedy že by konala práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek. Z toho plyne, že k vyslání žalobkyně na území České republiky došlo podle čl. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES.

39. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 36, zabýval tím, zda žalobkyně nevykonávala dříve pracovní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky, tedy nedošlo k vyslání do České republiky na základě dočasného odlehčovacího opatření. Byť se správní orgány tímto aspektem výslovně nezabývaly, vedly dokazování i tímto směrem a jejich zjištění zřetelně vyplývají z obsahu správního spisu. Žalobkyně přicestovala do České republiky přímo z Ukrajiny dne 17. 5. 2016, v Polsku nikdy nebyla. Teprve po jejím příjezdu mělo dojít k uzavření pracovní smlouvy s polským zaměstnavatelem Portofino. Žalobkyně však i toto popřela, když uvedla, že žádnou smlouvu neuzavřela. Smlouva o provedení práce ze dne 24. 5. 2016 i dodatek k ní jsou tedy zjevně pouze formální a je otázkou, zda je žalobkyně vůbec podepsala. Navíc se v době jejich údajného uzavření žalobkyně již nacházela na území České republiky a vykonávala pracovní činnost pro C. Uvedení skutečnosti ústí v jediný závěr, a sice že žalobkyně nekonala pro polského zaměstnavatele Portofino na území Polské republiky žádnou pracovní činnost. Smlouva o provedení práce a její dodatek byly sepsány s výlučným cílem, aby bylo vyvoláno zdání, že žalobkyně je v pracovním vztahu ke společnosti P., což ovšem nebylo pravdou.
40. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobkyně na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobkyně byla přidělena k výkonu práce u společnosti C., aniž by předtím vykonávala na území Polské republiky pracovní činnost pro jakéhokoli polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobkyně mohla konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobkyně neměla, tedy byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Splnění informační povinnosti dle § 87 zákona o zaměstnanosti společností H. M. M. A. nemění nic na tom, že konala na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce České republiky o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.
41. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněna vykonávat práci pro společnost C. na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobkyně však nebyla držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonávala závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnila tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).
42. Není přitom rozhodné, zda žalobkyně o tom, že potřebovala pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděla. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyboštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“

43. Nelze přisvědčit ani argumentaci, že žalobkyně jen konala práci podle pokynů svého polského zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že vykonávala na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohla být vědoma, neboť nikdy neměla v úmyslu konat práci pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky. Z Ukrajiny přicestovala přímo na území České republiky a takřka ihned zde začala pracovat přímo v závodě C., aniž by s touto společností anebo jakoukoliv jinou osobou uzavřela pracovněprávní vztah. Mohla si tak být vědoma důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách žalobkyně ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Ujistění o tom, že má všechny doklady vyřízeny, neposkytuje žalobkyni „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobkyně, ač byla v zaměstnaneckém poměru a neznala českého práva, byla osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Za tím účelem mohla sama přijmout opatření nezbytná k ověření souladu výkonu závislé práce s právním řádem státu, na jehož území měla práci vykonávat. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Tento žalobní bod je nedůvodný.
44. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobkyni vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měla v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byla držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobkyni v tom, aby nadále pobývala na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza (sama ovšem zjevně nikdy neměla takový úmysl). S vydáním správního vyhoštění je sice spojeno zařazení do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

českých orgánů konzultovat případ s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému. Udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna po udělení správního vyhoštění pobývat na základě tehdy ještě platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

45. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po dobu, co byla držitelkou polského dlouhodobého víza, jednala v rozporu s právním řádem České republiky, neboť zde bez potřebného povolení k zaměstnání vykonávala závislou práci, není evidence žalobkyně v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobkyni v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobkyni nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobkyně během platnosti původního víza porušila pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonávala práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobkyni vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Žalobní bod je nedůvodný.
46. Rovněž tak námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně a své závěry nedostatečně odůvodnily je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
47. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i žalobkyně; má jen za to, že je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. K tomu soud uvádí, že dle výpovědi žalobkyně žijí všichni členové její nejužší rodiny (tj. manžel a dvě dcery) na území Ukrajiny, kde mají rodinný dům. Žalobkyně nikdy neměla v úmyslu zůstat na území České republiky, chtěla se po pár týdnech práce vrátit na Ukrajinu.

K integraci žalobkyně do české společnosti nedošlo, neboť na to pobývala na území České republiky krátkou dobu, sama o to ani neusilovala. Neuvedla nic, co by svědčilo o tom, že zde navázala užší vazby. Skutečnost, že měla v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné vízum vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobkyně vedla na území kteréhokoliv členského státu Evropské unie. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobkyni v důsledku stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života žalobkyně a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem.

48. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že se nepříznivá bezpečnostní situace vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobkyně nicméně bydlí v Zakarpatské oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Zakarpatské oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná (viz informaci odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 12. 7. 2017 a 22. 1. 2018). Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).
49. Za této situace bylo povinností žalobkyně tvrdit a prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že ona osobně by pravděpodobně mohla být vystavena jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když cizinec již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystavena přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně cizinec pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u cizince dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobkyně ve správním ani soudním řízení ani netvrdila, že by před odjezdem ze země původu utrpěla v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byla takovou újmou ohrožena. Nebydlela v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž v Zakarpatské oblasti v západní části Ukrajiny. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit. Žalobkyně neuvedla v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. K.

že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí, naopak výslovně potvrdila, že obavy z případného návratu nemá. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že jí nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.

50. Dalším žalobním bodem žalobkyně napadá dostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. V první řadě je třeba uvést, že tvrzení, podle něhož se správní orgány odchýlily od zavedené správní praxe, když uložily žalobkyni správní vyhoštění na jeden rok, je zcela chybné. V daném případě totiž byla tato doba stanovena v délce šesti měsíců. Nelze tedy důvodně argumentovat odchýlením se od správní praxe. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že správní orgány vyšly pouze z toho, že doba šesti měsíců představuje spodní hranici rozpětí, jehož maximum je pět let. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí přihlédl povaze protiprávního jednání a dále k polehčující okolnosti, že žalobkyně spolupracovala se správními orgány během řízení. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, v délce šesti měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Lze dodat, že nebyla-li by žalobkyně trestněprávně zachovalá, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu mohla být stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný.

51. Závěrem pak žalobkyně namítá, že uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřené a nadbytečné, neboť již z území České republiky odcestovala. K tomu lze toliko pouze zopakovat, že žalovaná a správní orgán I. stupně nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle § 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je jisté důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Skutečnost, že cizinec již území opustil před právní mocí rozhodnutí, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť i tak je rozhodnutí způsobilé vyvolávat právní účinky. Tato skutečnost, by však mohla být zohledněna při správní úvaze o stanovení doby trvání zákazu vstupu. Avšak v daném případě, kdy byla tato doba stanovena na samé spodní hranici rozmezí, nelze mít za to, že by opomenutí hodnotit tuto skutečnost při stanovení délky zákazu vstupu mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. I tento žalobní bod je tedy nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. Vzhledem k tomu, že soud shledal uplatněné žalobní body nedůvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námitek, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady přesahující její běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. srpna 2018

Mgr. Jan Čížek v. r.
samosoudce